

UZASADNIENIE

Strona powodowa, (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w K., złożyła w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew, w którym zażądała zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego Z. M. kwoty 397,21 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Na uzasadnienie tego żądania wskazała, że dochodzona kwota wynika z niezrealizowanych przez pozwanego zobowiązania wynikającego z niezapłaconych faktur nr (...) z dnia 10.10.2013r., nr (...) z dnia 13.11.2013r., faktury nr (...) z dnia 10.12.2013r. oraz odszkodowania za niedokonanie zwrotu powierzonego mienia nr (...) z dnia 24.04.2014r. wystawionych zgodnie z umową łączącą pozwanego z (...) S.A. Na podstawie umowy cesji z dnia 18 listopada 2015r. powód nabył do wierzyciela pierwotnego - (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanego z tytułu świadczonych mu usług multimedialnych. Całkowite saldo zadłużenia wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi przez obecnego wierzyciela wynosi 397,21 zł. Na tą kwotę składają się :- kwota 33,70 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 10 października 2013r. ,

- kwota odsetek 0,41 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury nr (...), odsetki naliczane od dnia 25.10.2013r. (pierwszy dzień po upływie terminu płatności faktury) do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu,

- kwota 55,81 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 13.11.2013r.,

- kwota odsetek 0,69 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury nr (...), odsetki naliczane od dnia 28.11.2013r. (pierwszy dzień po upływie terminu płatności faktury) do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu,

- kwota 2,88 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 10.12.2013r.

- kwota odsetek 0,04 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury nr (...), odsetki naliczane od dnia 25.12.2013r. (pierwszy dzień po upływie terminu płatności faktury) do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu,

- kwota 300 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 24.04.2014r.,

- kwota odsetek 3,68 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury nr (...), odsetki naliczane od dnia 09.05.2014r. (pierwszy dzień po upływie terminu płatności faktury) do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Pismem z dnia 16 grudnia 2015r. pozwany został poinformowany o cesji wierzytelności oraz wezwany do dobrowolnej spłaty należności. Do dnia wniesienia pozwu pozwany zadłużenia nie uregulował. Dochodzona wierzytelność jest bezsporna, gdyż pozwany nie kwestionował wysokości zadłużenia wskazanego w wezwaniu do zapłaty.

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2016r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie, z uwagi na stwierdzenie braku podstaw wydania nakazu zapłaty.

Pismem z dnia 25 lutego 2016 r. strona powodowa uzupełniła braki formalne pozwu oraz podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 2013r. (...) S.A. wystawiła notę obciążeniową nr (...) na kwotę 33,70 zł z terminem zapłaty do dnia 24 października 2013. Na niniejszą kwotę składała się należność za abonament w wysokości 3,99 zł oraz za usługę dodatkową w wysokości 29,72 zł.

W dniu 13 listopada 2013r. (...) S.A. wystawiła notę obciążeniową nr (...) na kwotę 55,81 zł z terminem zapłaty do dnia 27 listopada 2013. Na niniejszą kwotę składała się należność za Internet (abonament) w wysokości 45,90 zł oraz za usługę dodatkową w wysokości 9,90 zł.

W dniu 10 grudnia 2013r. (...) S.A. wystawiła notę obciążeniową nr (...) na kwotę 55,81 zł z terminem zapłaty do dnia 24 grudnia 2013. Na niniejszą kwotę składała się należność za Internet (abonament) w wysokości 45,90 zł oraz za usługę dodatkową w wysokości 9,90 zł.

W dniu 24 kwietnia 2014r. (...) S.A. wystawiła notę obciążeniową nr (...) tytułem odszkodowania za niedokonanie zwrotu powierzonego sprzętu na kwotę 300 zł z terminem zapłaty do dnia 8 maja 2014r.

Dowód- nota obciążeniowa nr (...) - k. 13,

- nota obciążeniowa nr (...) wraz z załącznikiem - k.14-15,

- nota obciążeniowa nr (...) wraz z załącznikiem- k. 16-17,

- nota obciążeniowa nr (...) wraz załącznikiem- k. 18-19.

W dniu 18 listopada 2015r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła ze strona powodową umowę cesji wierzytelności. Przedmiotem umowy był przelew na mocy art. 509 k.c. praw przysługujących Cedentowi w stosunku do wierzytelności pieniężnych określonych w § 2 na rzecz Cesjonariusza w celu ich dalszej windykacji. Cesjonariusz przejął te wierzytelności w zamian za wynagrodzenie. Przedmiotem niniejszej umowy były wierzytelności wobec pozwanego z wynikające z faktur (...) z dnia 10.10.2013r., faktury (...) z dnia 13.11.2013r., faktury (...) z dnia 10.12.2013r.,odszkodwania za niedokonanie zwrotu powierzonego sprzętu (...) z dnia 24.04.2014r.

Dowód- umowa cesji wierzytelności– k. 22-31.

W dniu 16 grudnia 2015r. strona powodowa sporządziła pismo: „ zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności z wezwaniem do zapłaty”, adresowane do pozwanego- Z. M.. W treści tego pisma strona powodowa informowała, że w dniu 18 listopada 2015r. nabyła wierzytelność wobec pozwanego z tytułu faktur (...) z dnia 10.10.2013r., faktury (...) z dnia 13.11.2013r., faktury (...) z dnia 10.12.2013r., odszkodowania za niedokonanie zwrotu powierzonego sprzętu (...) z dnia 24.04.2014r. Powód oświadczył, iż na dzień 16 grudnia 2015r. zadłużenie pozwanego wynosiło 394,88 zł.

Dowód- kserokopia zawiadomienia o sprzedaży wierzytelności z wezwaniem do zapłaty- k. 20-21.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c..

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach

faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje, bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACA 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

Ciężar dowodowy we wskazanym zakresie spoczywał zatem na stronie powodowej. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Tymczasem strona powodowa – zdaniem Sądu - nie wykazała swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jej wysokość.

Na podstawie załączonych do sprawy dokumentów Sąd nie jest w stanie stwierdzić czy pozwany posiadał w ogóle jakiegokolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela. Na uzasadnienie żądania strona powodowa nie przedłożyła bowiem umowy o świadczenie usług multimedialnych pomiędzy (...) S.A. a pozwanym. Powód nie przedstawił więc żadnych dokumentów źródłowych, wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanego. Nie można ustalić, czy dochodzona kwota została naliczona w sposób prawidłowy, a przede wszystkim, czy na pozwanym ciążył obowiązek zwrotu sprzętu, w jakich okolicznościach i w jakiej wysokości mogła być mu naliczana kara za jego nie zwrócenie. Okoliczności te są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, tym bardziej, że powód dochodzi kwoty 300 zł tytułem odszkodowania za niedokonanie zwrotu sprzętu.

Za dowód potwierdzający powyższe nie można uznać faktury (noty obciążeniowe) załączone do pozwu. Faktury VAT są dokumentami prywatnymi. Dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Na załączonych do pozwu faktura nie widnieje podpis żadnej osoby, tylko jest informacja, że fakturę wystawił – Dyrektor (...) Klienta. Tym bardziej nie można uznać niniejszej faktury jako dowód istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia.

Należy zaakcentować, że faktury nie są dowodami, że pozwany jest zobowiązany w stosunku do powoda w zakresie kwot wskazanych w treści faktur, oraz że powód wykonał świadczenia wskazane w fakturach. Zachodzi zasadnicza różnica między oświadczeniem o istnieniu faktu, a dowodzeniem faktu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że faktura stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne, tak co do istnienia, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności zmierzających do spełnienia świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987 roku IV CR 461/86, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 roku, III CZP 56/92, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 roku, I CKN 323/99). Faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi jednak dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądanie zapłaty wynagrodzenie. Dłużnik zobowiązany jest

świadczyć to co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, gdy wynika to z istniejącego stosunku zobowiązaniowego. Powód w niniejszym postępowaniu nie przedstawił dowodu na istnienie stosunku zobowiązaniowego z pozwanym oraz na spełnienie świadczeń wskazanych w przedstawionych fakturach.

Powyższe uwagi w sprawie znaczenia dokumentów w postaci faktur nie oznaczają, że faktury nie mogą być samodzielnymi środkami dowodowymi, na podstawie których dopuszczalne jest dokonywanie ustaleń faktycznych co do istnienia zobowiązania. Nie sposób jednak w niniejszej sprawie wywodzić na podstawie nie podpisanych przez pierwotnego wierzyciela faktur i pisma zawierającego wezwanie do zapłaty wraz z zawiadomieniem o zmianie wierzyciela, do którego nie dołączono dowodu nadania dla strony pozwanej, że pozwany i pierwotny wierzyciel zawarli umowę o określonej treści i że została ona przez (...) S.A. wykonana, a pozwany nie wywiązał się z tej umowy co do dochodzonej kwoty.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanej, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia jak też wysokości dochodzonych wierzytelności, a więc należało powództwo oddalić.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...),

3. (...)

(...).

(...)